

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **M. V.**, maďarského státního příslušníka
bytem X,

zastoupeného Mgr. Lukášem Matasem, advokátem
se sídlem Purkyňova 3032/15, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**, Odboru azylové a migrační politiky
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, P. O. BOX 121, 143 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. OAM-13384-15/TP-2022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 8. 11. 2022 (dále jen jako „*napadené rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87g odstavec 1 písmene a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu*“), když správní orgán dospěl k závěru, že podle § 87k odstavec 1 písmene a) zákona o pobytu v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadá vydané správní rozhodnutí, protože je považuje za věcně nesprávné a nezákonné zejména proto, že je přepjatě formalistické a neadekvátní jeho provinění. Žalobce namítl, že správní orgány obecně nemají v rámci svého rozhodování postupovat čistě dogmaticky dle jazykového výkladu právních předpisů, ale mají přihlédnout i k dalším okolnostem. Přepjatý formalismus je judikaturou konstantně označován za nezákonný a v rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Žalobce nerozporuje, že byl uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, nicméně se jednalo o ojedinělý exces z jinak řádného života a ve zkušební době zatím projevuje vzorné chování. Žalobce dodává, že s orgány činnými v trestním řízení zcela spolupracoval a uložený trest přijal jako adekvátní, což rovněž svědčí o jeho výchovném efektu.
3. Žalobce dále namítl, že pojem „*veřejný pořádek*“ užívaný v zákoně o pobytu cizinců je třeba chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy, ale rovněž i v kontextu konkrétního ustanovení. V souvislosti s tím žalobce uvádí, že v žádném případě nezlehčuje své jednání, nicméně má za to, že nedosahuje takové intenzity, aby mohlo odůvodňovat nevyhovění jeho žádosti. Pro zamítnutí žádosti by se mělo jednat o závažné narušení veřejného pořádku, zatímco samotný fakt, že byl odsouzen za spáchání trestného činu, nestačí a je třeba hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost jeho protiprávního jednání. Ze strany žalobce se nejednalo o závažnou trestnou činnost, k čemuž poukazuje na systém dělení přečinů, zločinů a zvláště závažných zločinů a také na druh a výměru mu uloženého trestu, dále také na časový odstup mezi jeho jednáním a okamžikem rozhodování o žádosti.
4. Ohledně vymezení pojmu „*veřejný pořádek*“ dále žalobce odkázal na ustanovení § 36 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, a na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států („*Směrnice*“), podle které samotné spáchání odsouzení pro trestný čin opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku neodůvodňuje. Žalobce konečně poukázal i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „*NSS*“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3As 4/2010 - 151, podle kterého nelze konstatovat, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako k individuálním okolnostem jednotlivých případů.
5. Žalobce nad rámec své argumentace v žalobě uvedl, že lze poukázat i na usnesení Okresního soudu Plzeň – město ze dne 11. 11. 2022, č. j. 32 T 45/2021, kterým bylo rozhodnuto, že se podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Toto usnesení je pravomocné a i z této listiny je patrné, že chování žalobce je na patřičné úrovni z pohledu práva trestního a pro žalobce mělo toto jediné zaškobrtnutí v jeho jinak řádném životě patřičný výchovný efekt.

III. Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že trvá na svém závěru, že u žalobce existuje i nadále důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce spáchal úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky souběžně s trestným činem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, za což byl odsouzen rozsudkem

Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9To 346/2021 – 478, k trestu odnětí svobody v délce deseti měsíců s podmíněným odkladem na osmnáct měsíců (do 14. 4. 2023), a dále k trestu zákazu činnosti, tedy zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let, dále byl žalobce povinen nahradit škodu způsobenou Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 31 584 Kč. Od výkonu zákazu řízení motorových vozidel bylo sice podmíněně upuštěno, zkušební doba však byla žalobci stanovena na dobu třicet měsíců, tedy až do 11. 5. 2025.

7. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se trestného činu dopustil relativně nedávno, uložené tresty dosud nebyly vykonány, takže zatím nedošlo, a ani nemohlo dojít, k zahazení odsouzení za spáchaný trestný čin. Žalovaný nesouhlasí, že by napadené rozhodnutí bylo přepjatě formalistické. Při svém rozhodování vzal samozřejmě v potaz individuální okolnosti případu, v tom lze plně odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce vědomě řídil osobní automobil pod vlivem alkoholu, přičemž současně výrazně překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném místě, v důsledku způsobené nehody pak došlo ke zranění spolujezdce, u kterého žalobce nezajistil použití bezpečnostního pásu, a také k velké škodě na majetku. Osoby, které řídí pod vlivem alkoholu, ohrožují sebe i ostatní účastníky silničního provozu, a je jimi způsobeno velké procento dopravních nehod, což je v napadeném rozhodnutí rovněž zmíněno. Chování, kterého se dopustil žalobce, tak ohrožuje celou společnost. Dokud neuplynou zkušební doby, ve kterých má žalobce prokázat své bezvadné chování, je třeba považovat hrozbu pro ohrožení veřejného pořádku za stále aktuální. Žalobce sám uvádí, že se v jeho případě jednalo o ojedinělý exces a jinak projevuje vzorné chování, ovšem ze zmiňovaného rozsudku krajského soudu vyplývá, že žalobce opakovaně porušuje zákon o provozu na pozemních komunikacích, především nepřiměřeně rychlou jízdou, a to dokonce i po té, co došlo k nehodě, za níž byl odsouzen. Toto zjištění jednoznačně vypovídá o tom, jaký vztah má žalobce k právním předpisům České republiky.
8. Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce se jedná o žádost o trvalý pobyt, tedy o nejvyšší pobytové oprávnění, jaké je možné v České republice získat, a na posuzování těchto žádostí je z logiky věci třeba klást vyšší nároky. I když se jednalo pouze o jediný trestný čin, musel žalobce každopádně počítat s tím, že jeho protiprávní chování může mít negativní vliv při rozhodování o jeho dalším pobytovém oprávnění. Zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce „odměňovat“ osoby, které ohrožují zájmy společnosti, udělením nejvyššího pobytového oprávnění, tedy trvalého pobytu. Je třeba dodat, že v případě žalobce nedojde k žádnému negativnímu dopadu na jeho oprávnění pobývat na území České republiky. Žalobce jako občan Evropské unie může na území pobývat neomezeně, navíc mu již v roce 2018 bylo vydáno potvrzení o přechodném pobytu, které zůstává i nadále platné. Pokud se žalobce osvědčí, tedy prokáže svým chováním respekt k právnímu řádu České republiky a ve zkušební době nebude právní předpisy porušovat, má možnost kdykoliv o povolení k trvalému pobytu opětovně požádat.
9. Žalovaný proto zastává názor, že žalobou nebylo zpochybněno rozhodnutí žalovaného o nevydání povolení k trvalému pobytu, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Řízení před správním orgánem

10. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

11. Žalobce podal osobně dne 8. 8. 2022 na pracovišti žalovaného správního orgánu v Praze žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87g odst. 1 písm. a) zákona o pobytu.
12. Správní orgán pro účely řízení nejprve zkoumal, zda žadatel splňuje podmínky, které zákon stanovuje pro vydání povolení k trvalému pobytu z uvedeného důvodu.
13. Podle doloženého dokladu z Všeobecné zdravotní pojišťovny je zřejmé, žadatel na území pobývá nepřetržitě od roku 2015. Z Cizineckého informačního systému dále vyplývá, že žadateli bylo vydáno potvrzení o přechodném pobytu občana EU na území s platností od 22. 1. 2018 do 21. 1. 2028. Ačkoliv náležitosti žádosti žadatel předložil, správní orgán musí také zkoumat, zda v případě žadatele není naplněn některý z důvodů uvedený v § 87k zákona o pobytu, které vedou k zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu občana EU.
14. Správní orgán si v rámci svého oprávnění uvedeného v ustanovení § 165a odst. 2 zákona o pobytu vyžádal v případě žadatele výpis i opis z evidence Rejstříku trestů ČR. Výpis i opis z evidence z Rejstříku trestů obsahuje jeden záznam, a to:

□ Okresní soud Plzeň - město - dat. rozhodnutí: 11. 8. 2021, Dat. právní moci: 14. 10. 2021, 32T45/2021, rozsudek, odvolací: Krajský soud Plzeň - Dat. rozhodnutí: 14. 10. 2021, 9To 346/2021, rozsudek, § 274 odst. 1/2A Trestní zákoník 40/2009 Sb. Úmyslný trestný čin, Přechin, § 147 odst. 1 Trestní zákoník 40/2009 Sb. Nedbalost, Přechin, Odnětí svobody podmíněně, výměra - počet měsíců: 10, zkušební doba – datum do: 14. 4. 2023, počet měsíců: 18, Zákaz činnosti, výměra - počet roků: 2, zákaz činnosti: Zákaz řízení motorových vozidel
15. Z výše uvedeného tak vyplývá, že žalobce byl odsouzen za přečin, který byl klasifikován jako úmyslný, když vykonával ve stavu vylučující způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které mohl ohrozit život, zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Činem způsobil dopravní nehodu, při které jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví. Žadatel byl tedy odsouzen podle ustanovení § 274 odstavec 1 a odstavec 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v jednočinném souběhu s přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odstavec 1 trestního zákoníku. Žalobce tak měl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí záznam ve Výpise z evidence z Rejstříku trestů, neboť mu dosud neuplynula zkušební doba, která mu byla stanovena na deset měsíců, tedy do 14. 4. 2023, a zákaz řízení motorových vozidel má žadatel uložen na dva roky, tedy do 14. 10. 2023.
16. Žalovaný o podané žádosti žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2022, č. j. OAM-13384-15/TP-2022, žádost zamítl s odůvodněním, že pokud se občan Evropské unie dopustil jednání, které je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem, které může být ve smyslu ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.
17. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se dále podává, že podle názoru žalovaného žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, neboť se úmyslně dopustil přečinu, když řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky a dokonce způsobil dopravní nehodu s následkem vážného zranění jeho spolujezdce a velké škody na majetku. Jednání žalobce představuje narušení veřejného pořádku, jak jej vnímá právní řád i judikatura Nejvyššího správního soudu. Normy trestního práva chrání ty nejzákladnější hodnoty

lidské, společenské, majtkové. Žalobce byl odsouzen k odnětí svobody v délce deseti měsíců a jeho trest mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu. Vzhledem ke stanovené platné zkušební době a zákazu činnosti, stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, neboť nedošlo ani k jeho osvědčení. Závažné narušení veřejného pořádku a přetrvávající nebezpečí jeho narušení do budoucna je třeba spatřovat především v charakteru spáchané trestné činnosti.

18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále plyne, že jednání žalobce představuje narušení veřejného pořádku. Nejedná se o starý záznam, naopak, žalobce byl za popsané jednání odsouzen v nedávné době, záznam má stále ve Výpise z evidence z Rejstříku trestů spolu s aktuálním zákazem řízení motorových vozidel a platnou zkušební dobou. Žalobce tedy stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku. S ohledem na trestnou činnost žalobce je nutné jeho jednání považovat za skutečné, aktuální, závažné a ohrožení zájmů společnosti s důvodným nebezpečím, že by se mohl závažného narušení veřejného pořádku dopustit také v budoucnu. Je nutné připomenout, že žalobce ve stavu vylučující způsobilost řídil motorové vozidlo i přesto, že před řízením požil alkoholické nápoje. Žalobce překročil povolenou rychlost a způsobil dopravní nehodu, při níž ohrozil život i svého spolujezdce, který byl vážně zraněn, a také svým jednáním způsobil velkou škodu na návěsu, která byla vyčíslena ve výši 767 866 Kč. Žalobce tak představuje riziko pro společnost tím, že během svého pobytu na území prokazatelně spáchal trestný čin, za což byl odsouzen, neboť toto jednání je zcela neakceptovatelné. Trestné činnosti se dopustil vědomě, a také mu bylo jistě známo, že ono jednání je protizákonné a hrozí za ně také trest. Je rovněž třeba připomenout, že žalobci byla naměřena hladina alkoholu v krvi ve výši 1,39 promile. Řidiči, kteří před řízením pili, ohrožují nejen sebe, ale především ostatní účastníky silničního provozu.
19. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že žadatel i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to s ohledem na předchozí závažnou trestnou činnost. S ohledem na okolnosti, jakými žalobce veřejný pořádek narušil, správní orgán konstatoval, že považuje dané opatření ve formě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu za souladné se zásadou přiměřenosti, resp. má za to že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, kterému není odnímáno pobytové oprávnění, pouze mu není vydáno nejvyšší pobytové oprávnění, které je oprávněn jako cizinec získat. V důsledku zamítnutí této žádosti žalobce není povinen vycestovat z území České republiky. Zjištěné skutečnosti dostatečně odůvodňují závěr, že v případě žalobce jsou důsledky tohoto rozhodnutí přiměřené jeho důvodu.

V. Posouzení věci soudem

20. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (ustanovení § 75 odstavec 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Soud o žalobě v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.

21. Soud rozhodl ve lhůtě devadesáti dnů ode dne podání žaloby podle ustanovení § 172 odstavec 10 zákona o pobytu. Žaloba není důvodná.
22. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda správní orgány v souladu s § 87k odstavec 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítly žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.

VI. Právní rámec

23. Podle § 87k odstavec 1 písm. a/ zákona o pobytu ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. Podle článku 27 odstavec 1 Směrnice „s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům“.
25. Podle článku 27 odst. 2 Směrnice „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná“.
26. Před posouzením samotného případu považoval soud za podstatné vyložit obsah ustanovení § 87k odstavec 1 písm. a) zákona o pobytu. Citované ustanovení je projevem harmonizace tuzemského práva s unijním právem, protože je nutné ho vykládat v kontextu unijní právní úpravy, konkrétně pobytové směrnice. Umožňuje správním orgánům zamítnout žadateli žádost o trvalý pobyt, pokud je (i) důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu, nebo je (ii) důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jelikož správní orgány zamítly žalobcovu žádost pouze na základě druhé z uvedených podmínek, soud se zaměřil na osvětlení právě jejího obsahu.
27. Pojem „veřejný pořádek“ je klasickým neurčitým právním pojmem, který lze v nejobecnější rovině vymezit jako soubor pravidel a zásad chování, které definují způsob a organizaci společenského života v České republice. V harmonizovaném cizineckém zákoně však výklad tohoto pojmu podléhá působení unijních právních norem i judikatuře Soudního dvora (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5As 21/2009 – 68, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí NSS, i na www.nssoud.cz, kde je podrobně shrnuta i judikatura Soudního dvora Evropské unie). Stanovená kritéria pro posuzování uplatnění výhrady *veřejného pořádku* lze v kontextu čl. 27 pobytové směrnice a citovaného rozsudku shrnout následovně:
 - *výhrada musí být vykládána restriktivně, neboť představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob;*
 - *výhrada předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti;*
 - *aplikace výhrady musí být v souladu se zásadou přiměřenosti;*

- aplikace výhrady musí být založena výlučně na osobním chování posuzované osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti;

- odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná;

- předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

28. Pro výklad pojmu „veřejný pořádek“ v cizineckém zákoně je významné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3As 4/2014 – 151, publikované pod č. 2420/2011 ve Sbírce NSS. V něm rozšířený senát dospěl k závěru, že „[p]ři výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“. Správní soudy jsou proto povinny posuzovat zvláště účel jednotlivých ustanovení, kde je výhrada veřejného pořádku použita, a význam následků, které při aplikaci právní normy založené na výhradě na cizince dopadají.
29. Veřejný pořádek je tedy v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve Směrnici a návazně v judikatuře Soudního dvora EU („SDEU“). Obě uvedené směrnice přiznaly členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.
30. SDEU vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. 10. 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006, bod 34).
31. Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění konceptu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti (výše uvedené rozsudky Rutili, bod 28; Bouchereau, bod 35; Orfanopoulos a Oliveri, bod 66; Komise v. Španělsko, bod 46, a Komise v. Německo, bod 35).
32. Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. SDEU zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 či rozsudek ve věci Calfa, C-348/96).
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5As 51/2009 - 68, k výše uvedenému doplnil, že „jestliže je v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před

soudem použit právní předpis vydaný k provedení závazného předpisu evropského (což je právě případ zákona o pobytu cizinců v kontextu se Směrnicí č. 2004/38/ES), nebo použije přímo předpis evropský, je povinen jej vyložit podle jednotlivých pravidel, závazně formulovaných Evropským soudním dvorem. Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci ustanovení § 87k zákona o pobytu cizinců dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah, než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti“.

34. V rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7As 112/2011 – 65, Nejvyšší správní soud srovnal intenzitu zásahu do práv cizince v případě (i) správního vyhoštění a (ii) zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Na základě podrobného rozboru unijní právní úpravy a související judikatury dopěl k závěru, že „[v]eřejný pořádek zahrnuje krom norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým jednáním tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství. Toto jednání je samo o sobě narušením veřejného pořádku, které zakládá pro účely ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl v budoucnu narušit veřejný pořádek závažným způsobem“. Vedle toho uvedl, že „[o]depření práva trvalého pobytu lze považovat za opatření omezující volný pohyb osoby (tj. odepírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pobytu) velmi nízkou intenzitou. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky (kapitola III pobytové směrnice). Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu“.
35. Ačkoli v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1As 175/2012 – 34, publikovaném pod č. 2835/2013 Sb. NSS, posuzoval Nejvyšší správní soud případ aplikace § 75 odstavec 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, některé závěry jsou pro podobnost obou ustanovení a shodnost účelu platné i pro aplikaci § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Předně Nejvyšší správní soud uvedl, že jelikož „[...] neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele (oproti správnímu vyhoštění, pozn. zdejšího soudu), postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita“ (bod 12 a 14). Zároveň však dodal, že pod pojem závažného porušení veřejného pořádku nelze podřadit každé porušení nebo obcházení právní normy, neboť distinktivní slovo závažné odpovídá pouze intenzivnímu porušení jednání (bod 17). Jelikož povolení k trvalému pobytu je „nejvyšším“ pobytovým titulem, který opravňuje cizince k pobytu na území České republiky, je legitimním požadavek, aby jednání cizince před jeho udělením „[...] nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé“ (bod 23).

VII. Posouzení důvodnosti žalobních bodů

36. Městský soud v Praze přistoupil k samotnému hodnocení zjištěného skutkového stavu i aplikace § 87k odstavec 1 písm. a/ zákona o pobytu, přičemž neshledal, že správní orgán pochybil.
37. V nyní posuzovaném případě správní orgány shledaly *důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek* na základě rozboru trestných činů, které v minulosti spáchal. Ministerstvo vnitra uvážilo, že žalobce porušil zákony České republiky. Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí určitě a srozumitelně vyjádřil, v jakých skutkových a právních okolnostech spatřuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem ze strany žalobce, když uzavřel, že jednání žalobce představuje narušení veřejného pořádku. Žalobce byl za popsané jednání odsouzen v nedávné době, záznam má stále ve Výpise z evidence z Rejstříku trestů spolu s platnou zkušební dobou. Z uvedeného tak žalovaný správně dovodil, že žalobce stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, protože jeho jednání, kterého se v nedávné době dopustil, je třeba považovat za skutečné, aktuální, závažné a ohrožení zájmů společnosti s důvodným nebezpečím, že by se mohl závažného narušení veřejného pořádku dopustit také v budoucnu. Je tomu tak proto, že žalobce ve stavu vylučující způsobilost řídil motorové vozidlo i přesto, že před řízením požil alkoholické nápoje, překročil povolenou rychlost a způsobil dopravní nehodu, při níž ohrozil život i svého spolujezdce, který byl vážně zraněn, a také svým jednáním způsobil velkou škodu. To znamená, že v krátké době, která následovala od pravomocného odsouzení žalobce do vydání napadeného rozhodnutí, nebylo možné ověřit žádné konkrétní okolnosti, které by vyloučily závěr správního orgánu, podle nějž žalobce představuje riziko pro společnost tím, že během svého pobytu na území prokazatelně spáchal trestný čin, za což byl odsouzen, neboť toto jeho zcela vědomé jednání je z pohledu společnosti neakceptovatelné.
38. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že žalovaný posoudil rozhodné skutečnosti vážící se k jednání žalobce a v rámci posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí zhodnotil povahu spáchaného protiprávního jednání žalobce, stejně tak jako pohnutku, s kterou se svého jednání dopustil. Žalovaný se zabýval poměřením zjištěných okolností se zájmem státu na to, aby na jeho území nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin či přečin a za tento byli pravomocně odsouzeni. S tímto zájmem pak žalovaný porovnával zájem žalobce, spočívající ve vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a dospěl k závěru, že právě s odkazem na individuální okolnosti případu převažuje zájem státu nad zájmy žalobce, neboť žalobci žalovaným rozhodnutím není znemožněno pobývat na území České republiky, ale tento „pouze“ přišel prozatím o možnost, aby získal nejvyšší dostupné pobytové oprávnění.
39. Soud se předně ke stěžejní námitce žaloby zabýval otázkou, v jaké míře bylo možné k popsané trestné činnosti přihlédnout při posouzení, zda může být závažným ohrožením veřejného pořádku.
40. Z výše vymezených kritérií vyplývá, že předmětem hodnocení pro uplatnění výhrady *veřejného pořádku* není samo o sobě odsouzení pro trestný čin, nýbrž osobní chování žadatele, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozdíl spočívá v tom, že pro zamítnutí žádosti nestačí pouhé konstatování, že cizinec spáchal trestný čin, ale správní orgány musí v každém jednotlivém případě z povahy a rozsahu trestné činnosti dovodit, že je trestná

činnost integrální součástí chování cizince, které tak je kvalifikovanou hrozbou společenským zájmům.

41. Soud dále poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8Azs 25/2014 – 48 posuzoval případ, kdy žadatel o trvalý pobyt spáchal jediný trestný čin, který mu byl zahlazen. Nejvyšší správní soud v daném případě považoval za nesprávné, pokud správní orgány za základ svého rozhodnutí vzaly pouze tento jediný zahlazený trestný čin. O takovou situaci se však nyní nejedná, byť žalobce rovněž žádal o trvalý pobyt a spáchal jediný trestný čin, respektive přečin. Jeho odsouzení však dosud zahlazeno nebylo, pouze bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel.
42. Soud uvádí, že vzhledem k obdobným skutkovým odlišnostem obou případů lze závěry Nejvyššího správního soudu převzít toliko přiměřeně. Na základě těchto dílčích úvah lze dospět k závěru, že pokud je při uplatnění výhrady *veřejného pořádku* nutné posuzovat, zda osobní chování cizince představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, není možné samostatně zohlednit ani skutečnost, že žalobci bylo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Je možné zohlednit jednotlivé protiprávní skutky včetně všech okolností, za jakých k nim došlo, a z nich dovodit, zda v osobním chování cizince existuje kvalifikované ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud k tomu dodává, že osobní chování jakéhokoli člověka lze posuzovat a dále predikovat výlučně na základě minulé zkušenosti.
43. Soud dále doplňuje, že výše uvedené závěry odpovídají i dalším kritériím vymezeným judikaturou Soudního dvora EU. Aplikací výhrady *veřejného pořádku* v posuzovaném případě nedošlo k extenzivnímu omezení volného pobytu osob, protože žalobci pouze nebylo uděleno ono „nejvyšší“ pobytové oprávnění, což nemá vliv na jeho aktuální pobytový titul a nebrání mu ani v tom, aby požádal o jiný nebo stejný pobytový titul. Zamítnutím žádosti o povolení trvalého pobytu samo o sobě nemá žádný vliv na soukromý, pracovní či rodinný život žalobce, neboť nesnižuje kvalitu jeho dosavadního pobytového statusu. Jelikož nedošlo k žádnému zásahu ze strany státu, nemohlo dojít ani k porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech.
44. Pokud tedy žalobce uvádí, že správní orgán nesprávně aplikoval ustanovení § 87k odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu, Městský soud v Praze na základě doloženého skutkového stavu shledal, že závěry správních orgánů nejsou spekulativní, protože vycházejí z hodnocení žalobcova osobního chování.
45. Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že úvahy žalovaného správního orgánu jsou dostatečné, logické a mají oporu v konkrétních zjištěných a náležitě popsanych údajích. Zároveň soud nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadených rozhodnutí, z jejichž odůvodnění je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah nebylo argumentaci žalobce proti rozhodnutí o neschválení žádosti o platbu a z něj vyplývajících dalších rozhodnutí žalovaného vyhověno. Odůvodnění napadených rozhodnutí umožňuje posoudit i to, zda tyto úvahy vedené na základě v odůvodnění uvedených důvodů jsou v souladu s právem či nikoliv.

VIII. Závěr a náklady řízení

46. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžných činností správního orgánu v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2023
Bedřich

Mgr. Marek
předseda senátu